

הרב מיכאל רוזנצווייג - מקורות - בענין בנין וישיבת סוכה

1. ברכת שהחיינו על עשיית הסוכה

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מו עמוד א

תנו רבנן: העושה סוכה לעצמו אומר ברוך שהחיינו כו', נכנס לישב בה אומר ברוך אשר קדשנו כו'. היתה עשויה ועומדת, אם יכול לחדש בה דבר - מברך, אם לאו - לכשיכנס לישב בה מברך שתיים. אמר רב אשי: הזינא ליה לרב כהנא דקאמר להו לכולהו אכסא דקדושא.

חידושי הריטב"א מסכת סוכה דף מו עמוד א

אמר רב אשי הזינא ליה לרב כהנא דמסדר ליה כולהו אכסא. יש מפרשים דלתנא דמתניתא כל שלא בירך זמן בשעת מעשה שמברך אותו בשעת כניסה זמן זה עולה לו אף לרגל, ורב אשי אשמועינן דרב כהנא אינו מברך זמן כלל בשעת עשיית סוכה ולא בשעת עשיית לולב אלא זמן דסוכה מנח ליה עד ליל סוכות שמקדש על הכוס ומסדר עליו ברכת הסוכה והזמן שעולה לשניהם וכן בלולב מסדר הזמן בשעת נטילה עם ברכת הנטילה, והכין כתבו רובא דרבנן ז"ל ועמא דבר כותיהו שלא לברך זמן בעת עשיית סוכה ולולב,

ולא מחזור דהא תנאי קפדי לברך זמן בשעת מעשה כדקתני בהדיא העושה סוכה העושה לולב מברך שהחיינו וקתני נמי אם יכול לחדש בה דבר מברך מיד דחייב לברך זמן מיד [ורב כהנא] היכי שביק ליה עד שעת כניסה, אלא ודאי דלתנא דמתניתין בשעת מעשה מברך זמן על הסוכה ועל הלולב ועדיין כשנכנס בה ליל החג או אפילו [לא] נכנס בה כלל חייב לומר זמן אחר קודם או לאחר מכאן על הכוס מדין הרגל ואינו יוצא בזמן של סוכה כלל, ואתא רב אשי ואמר שיכול הוא לפטור עצמו עכשיו בזמן אחד כיון ששניהם באין עליו בליל החג והוא שיסדר ברכת הסוכה על הכוס לאחר קדוש ויאמר אח"כ זמן ויעלה לו זמן לסוכה ולחג, אבל לא בא רב אשי לפטור מזמן שבשעת מעשה, ודכולי עלמא כל שברך על הסוכה או על הלולב זמן בשעת מעשה שוב אין לומר עליהם זמן אלא שאומר זמן בשעת קדוש מדין החג, והרוצה לצאת ידי שתייהן כשעושה סוכה לעצמו מברך זמן ואח"כ מסדר ברכת לישב זמן על הכוס ועושה לולבו על ידי אחרים כדי שלא יתחייב עליו לומר זמן בשעת מעשה וכן ראוי לעשות וכך מצאתי בשם רבינו הגדול הרמב"ן ז"ל.

תוספות מסכת סוכה דף מו עמוד א

העושה סוכה לעצמו - דווקא נקט לעצמו אבל לאחר לא מברך מידי להאי תנא דסבר דאין מברך לעשות כדדייקינן פ' התכלת (מנחות דף מב. ושם:) ואיכא תנא דתני בירושלמי בפרק הרואה עשאה לעצמו מברך לעשות סוכה עשאה לאחר מברך לעשות סוכה [לשמן].

תוספות מסכת סוכה דף מו עמוד א

נכנס לישב בה מברך לישב בסוכה - מדלא קאמר מברך שתיים כדקתני סיפא בעשויה ועומדת ואין יכול לחדש בה דבר משמע דנפיק אהא דבירך אעשייה שהחיינו ותימה ותיפוק ליה דמברך משום יו"ט כמו שמברכין איום טוב דפסח ועצרת וכל שאר ימים טובים ושמא כיון דסוכה מחמת חג קאתיא סברא הוא דזמן דידה אע"פ שבירך בחול פטור הוא אף בחג דזמן כי קא אתי מחמת מועד קאתי אפילו בלא יום טוב כדאמר לקמן (דף מז:): דאי לא בריך האידנא מברך למחר או ליומא אחרא.

2. סוכה ישנה

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף ט עמוד א

משנה. סוכה ישנה, בית שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין. ואיזו היא סוכה ישנה? כל שעשאה קודם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפילו מתחילת השנה - כשרה.

גמרא. מאי טעמא דבית שמאי? אמר קרא +ויקרא כג+ חג הסוכות שבעת ימים לה' - סוכה העשויה לשם חג בעינן. ובית הלל: ההוא מיבעי ליה לכדרב ששת. דאמר רב ששת משום רבי עקיבא: מגין לעצי סוכה שאסורין כל שבעה - תלמוד לומר חג הסוכות שבעת ימים לה'. ותניא, רבי יהודה בן בתירה אומר: כשם שחל שם שמים על החגיגה כך חל שם שמים על הסוכה, שנאמר חג הסוכות שבעת ימים לה', מה חג לה' - אף סוכה לה'. - ובית שמאי נמי מיבעי ליה להכי! - אין הכי נמי. אלא מאי טעמייהו דבית שמאי - כתיב קרא אחרינא: +דברים טז+ חג הסוכת תעשה לך שבעת ימים - סוכה העשויה לשם חג בעינן. ובית הלל: ההוא מיבעי ליה לעושין סוכה בחולו של מועד. - ובית שמאי סבירא להו כרבי אליעזר, דאמר: אין עושין סוכה בחולו של מועד

תוספות מסכת סוכה דף ט עמוד א

סוכה ישנה בית הלל מכשירין - בירושלמי תני צריך לחדש בה דבר חבריא אמרין טפח רבי יוסי אמר כל שהוא ומאן דאמר כל שהוא ובלבד שתהא על פני כולה

3. פינוי כלים נאים ופטור גשם

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף כח עמוד ב

משנה. כל שבעת הימים אדם עושה סוכתו קבע וביתו עראי. ירדו גשמים, מאימתי מותר לפנות - משתסרח המקפה. משלו משל: למה הדבר דומה - לעבד שבא למזוג כוס לרבו, ושפך לו קיתון על פניו. גמרא. תנו רבנן: כל שבעת הימים אדם עושה סוכתו קבע וביתו עראי. כיצד? היו לו כלים נאים - מעלן לסוכה, מצעות נאות - מעלן לסוכה. אוכל ושותה ומטייל בסוכה. מנא הני מילי? דתנו רבנן: +ויקרא כג+ תשבו כעין תדורו. מכאן אמרו: כל שבעת הימים עושה אדם סוכתו קבע וביתו עראי. כיצד? היו לו כלים נאים - מעלן לסוכה, מצעות נאות - מעלן לסוכה, אוכל ושותה ומטייל בסוכה, ומשנן בסוכה. - איני? והאמר רבא: מקרא ומתנא - במטללתא, ותנוי בר ממטללתא! - לא קשיא: הא - במגרס, הא - בעיוני.

הגהות אשרי מסכת סוכה פרק ב סימן כ

* אע"פ שלא הובאה המקפה לסוכה דלא בתקלקל אלא שירדו כ"כ גשמים שנראה לפי אומד דעתו שראויה להתקלקל מפנה כליו ויוצא. וכשם שמפנים מפני הגשמים כך מפנה מפני השרב ומפני היתושים ירושלמי.

רא"ש מסכת סוכה פרק ד סימן ד

ד"ר היו לפניו מצות הרבה מברך אקב"ו על המצות רבי יהודה אומר מברך על כל אחת ואחת בפני עצמה אמר ר' זירא ואיתימא ר' חנינא בר פפא הלכה כר"י. גרסי' בפרק החליל' (דף נו א) איתמר רב יהודה אמר סוכה ואח"כ זמן רבה בר בר חנה אמר זמן ואח"כ סוכה והלכתא סוכה ואח"כ זמן יש מן הגדולים אומרים דבליל שני אומר זמן תחלה דזמן לא קאי אסוכה דאפילו אם היה ליל יו"ט ראשון חול יצא בזמן דסוכה ולפי סברת בני אייבר"א שחלקו בין בשעת עשייה בין לאחר עשייה קאי זמן נמי אסוכה וראבי"ה כתב שבכל פעם י"ל זמן באחרונה דהא יו"ט שחל להיות אח"כ השבת מברך יקנה"ז אע"ג דזמן לא קאי אהבדלה וי"ל דלא דמי דהתם היינו טעמא משום דהבדלה טעונה כוס הלכך אין להפסיק בזמן בין בורא פרהגפן להבדלה אבל הכא אי סוכה לא בעי זמן בליל שני למה יפסיק בסוכה בין קידוש לזמן דהא איכא אמורא דס"ל דאפילו בליל ראשון דסוכה בעיא זמן סמוך לקידוש וקאי נמי אסוכה דבתריה וא"כ בליל שני אי סוכה לא בעיא זמן לכ"ע ראוי לסמוך הזמן לקידוש:

4. גמר מלאכול לא יתיר סוכתו

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מח עמוד א

משנה. סוכה שבעה, כיצד? גמר מלאכול - לא יתיר את סוכתו, אבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד יום טוב האחרון של חג.

רש"י מסכת סוכה דף מח עמוד א

לא יתיר את סוכתו - לא יתיר אגדים שלה לסותרה, דהא כל היום חובתה לישן ולשנון, ואי אקלע ליה סעודתא - אכיל לה בגווה.

הר"ן על הרי"ף מסכת סוכה דף כג עמוד א

סוכה שבעה כיצד גמר לאכול לא יתיר סוכתו. נ"ל דהיינו טעמא דכיון דאמר רחמנא (ויקרא כג) בסוכות תשבו שבעת ימים צריך שתהא לו סוכה כל שבעה והיינו דקתני סיפא אבל מוריד הוא הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד יום טוב האחרון של חג כלומר שאף על פי שצריך כל שבעה לעשות סוכתו קבע היו לו כלים נאים ומצעות נאות ראוי שיהו בסוכה כל שבעה אפילו הכי מפני כבוד יום טוב האחרון של חג רשאי להורידן:

5. דברי הרמב"ם

רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ו

הלכה ה

כיצד ו היא מצות הישיבה בסוכה, שיהיה אוכל ושותה ודר בסוכה כל שבעת הימים בין ביום בין בלילה כדרך שהוא דר בביתו בשאר ימות השנה, וכל שבעת הימים עושה אדם את ביתו עראי ואת סוכתו קבע שנאמר ויקרא כ"ג+ בסוכות תשבו שבעת ימים, כיצד כלים הנאים ומצעות הנאות בסוכה, וכלי שתייה כגון אשישות וכוסות בסוכה, אבל כלי ז אכילה כגון קדרות וקערות חוץ לסוכה, המגורה בסוכה, ואם היתה סוכה קטנה מניחה חוץ לסוכה.

הלכה ו
אוכלין ושותין וישנין בסוכה כל שבעה בין ביום בין בלילה, ואסור לאכול סעודה חוץ לסוכה כל שבעה אלא אם כן אכל אכילת ח עראי כביצה או ט פחות או יתר מעט, ואין ישנין חוץ לסוכה אפילו שינת י עראי, ומותר לשתות מים ולאכול פירות חוץ לסוכה, ומי שיחמיר על עצמו ולא ישתה חוץ לסוכה אפילו מים כ הרי זה משובח.

רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ו הלכה יא

גמר מלאכול ביום השביעי בשחרית לא יתיר סוכתו, אבל מוריד הוא את כליו ומפנה אותן מן המנחה ולמעלה אין לו מקום לפנות צ פוחת בה ארבעה על ארבעה, ואם הוצרך לסעוד בשאר היום צריך לאכול בסוכה שמצותה כל שבעה. +/השגת הראב"ד/ אין לו מקום לפנות שם פורץ בה ארבעה על ארבעה ואם הוצרך לסעוד. א"א איני יודע מהו זה ואולי יאמר שאם יצטרך לסעוד בסוכה בשאר הימים אינו צריך לפרוץ בה אלא יום שמיני שיטעה אדם בה שהוא עושה לשם מצוה אע"פ שאין לשונו מראה אבל השכל מורה על זה. +

6. מצות בניית סוכה

שאלות דר' אהאי גאון קסט'

דמחייבין כל בית ישראל למיבנא מטללתא ולישב בה ז' ימים

תלמוד בבלי מסכת שבועות דף כט עמוד א

נשבע לבטל את המצוה, שלא לעשות סוכה, ושלא ליטול לולב, ושלא להניח תפילין. זו היא שבועת שוא, שחייבין על זדונה מכות

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף פו עמוד א-ב

א"ל רב כהנא לרב פפא, לדידך דאמרת: פריעת בעל חוב מצוה, אמר לא ניהא לי דאיעביד מצוה, מאי? א"ל, תנינא: במה דברים אמורים - במצות לא תעשה, אבל במצות עשה, כגון שאומרין לו עשה סוכה ואינו עושה, לולב ואינו עושה, מכין אותו עד שתצא נפשו

7. ברכה על ישיבת סוכה

שולחן ערוך אורח חיים הלכות סוכה סימן תרלט סעיף ח

(מו) <כ> נהגו שאין מברכים על הסוכה (מו) (ב טו) אלא יז בשעת (מח) [יח] אכילה (והכי נהוג).
מגן אברהם סימן תרלט

יז (פמ"ג) (מחה"ש) בשעת אכילה. וכתב בהגהת סמ"ק והמברכין ואין אוכלים שם רק יושבים שעה א' טועים הם כי בעל תשבו כעין תדורו וקרוב לומר דהוי ברכה לבטלה עכ"ל. ועמ"ש ס"ב ומשמע ברא"ש וטור ססי' תרמ"ג דאפי' נכנס לישב בה קודם האכילה אינו מברך, ומיהו טוב שיאכל מעט בבוקר ויברך כדי שיפטור הכל אבל בלא אכיל' לא יברך כמש"ל דלא כשל"ה גם מ"ש שם שאם מברך בבוקר פטור מלברך עד בוקר שני צ"ע כיון שישן בסוכה למה תחשב הליל' הפסק וראי' ברורה מדאי' פ' התכלת דלמ"ד לילה זמן ציצית אם ישן בטליתו א"צ לברך בבקר ומכ"ש לפי מ"ש בש"ע ססי' ח' דאפי' לדידן א"צ לברך כ"ש כאן ואם ר"ל שבבקר אחר יציאת בה"כ צריך לברך דבה"כ חשיב הפסק א"כ גם בליל' חשיב הפסק הליכה לבה"כ וכנ"ל עיקר דהליכה לבה"כ הוי הפסק כמ"ש סי' ח' וכ"כ הרמב"ם ומ"מ ודוקא כשיצא יציאה גמורה לעשות עניינו שלא לחזור לאתרו אבל לא יצא אלא לדבר עם חברו או להביא דבר לסוכ' לשעתו כשיחזור א"צ לברך עכ"ל וה"ה כשיצא לעשות צרכיו ואפי' בירך ב"ה כשאוכל שנית א"צ לברך שנית לישב בסוכה כיון שלא הסיח דעתו ממנה [לבוש ושל"ה] וב"ח בססי' תרמ"ג כתב דמשמע במהרי"ל ובשאר אחרונים דכשחוזר ואוכל חוזר ומברך והיינו טעמו דכל אדם דעתו מן הסתם שלא תהא הברכה פוסרתו אלא עד שעה שיחזור ויאכל כי אז יחזור ויברך ודוק עכ"ל ודבריו תמוהין דאטו מי שיש לו ציצית כבגדו ויכוין שלא יפטרנו בברכתו אלא עד חצות וכי יחזור ויברך בחצות הא ודאי ליתא וגם לא ראיתי באחרונים שום משמעות לכן אין לברך דיש לחוש לברכה לבטלה וכ"מ תוס' ברכות דף י"א ע"ב: ומי שהולך באמצע סעודתו לסוכת חברו צ"ע אם יחזור לברך דלכאורה משמע בסי' ח' סי"ב בהג"ה דצריך לברך ואף לפי מ"ש שם דא"צ לברך היינו לפי שהיה דעתו בשעת הברכה על הטלית האחר ולא הפסיק בנתיים אבל הכא ההליכה הוי הפסק כמ"ש שם ולכן נ"ל דצריך לברך לישב בסוכה שנית עמ"ש סי' מ"ז סי"ב וכ"כ בשם ב"ה: אם שכח לברך לישב בסוכה עד שאכל נ"ל דיברך אח"כ על מה שרוצה לאכול ואפי' אכל כבר נ"ל דיכול לברך שגם הישיבה מן המצוה ועמ"ש סי' תרכ"א ס"ה

וסי' תל"ב ס"א: מה שאין מברכין על מצה כל ז' היינו משום שאין מצוה באכילתו אלא שאין אוכל חמץ משא"כ בסוכה (מהרי"ל) ע' בלבוש ומט"מ:

ט"ז אורח חיים סימן תרל"ט

(כ) (פמ"ג) נהגו שאין מברכין כו'. דמן ההלכה קי"ל כרבה בב"ח אר"י סוכה כל ז' צריך ברכה וכתבו רי"ף והרא"ש והטור דיש לברך על כל פעם שנכנס בה וכ"כ התו"פ לולב וערבה דכל אימת שנכנס לה שיאכל וישתה וישן אפילו י' פעמים ביום מברך על כל א' וא' מידי דהוי אתפילין כל זמן שמניחן וה"ט דסוכה דאי מתרמי ליה סעודה לא אפשר ליה למיכל חוץ לסוכה אף על פי שכבר אכל בו ביום בסוכה עכ"ל וכו' ב"י בשם המגיד ראיתי כתוב דדוקא כשיצא יציאה גמורה לעשות עניניו ושלא לחזור לאתרו אבל אם לא יצא אלא לדבר עם חבירו או להביא דבר לסוכה לשעתו לא היא יציאה לחייבו עוד בברכה כשיחזור ודבר נכון הוא עכ"ל וסיים הטור ור"ת פ"י כיון שעיקר קביעות שאדם עושה בתוך הסוכה היא האכילה מברך על האכילה ופוסט כל הדברים אפ"י השיגה כו' וקבעו רבותינו כר"ת ובתוס' פ"ק דברכות דף י"א כתבו התוס' וז"ל וא"ת מ"ש מסוכה שצריך לברך על כל סעודה וסעודה לישב בסוכה ובברכת התורה סגי בפ"א וי"ל דשאני תורה שאינו מייאש דעתו ממנה דכל שעה מחויב אדם ללמוד דתיב והגית בו יומם ולילה והוה כמו יושב כל היום בלא הפסק אבל אכילת סוכה יש שעה קבוע עכ"ל משמע מזה דאפ"י ה' בדעתו היום לאכול ב"פ בסוכה צריך לברך שנית דאל"כ מה מקשי' התוס' דהא בתורה ודאי דעתו ללמוד אח"כ אלא פשוט בסוכה צריך בכל ענין לברך שנית ובזה הוכרחו לחלק ביניהם וק"ל מ"ש מחנות של בושם דאי' בס"י רי"ז דבנכנס ויוצא מברך ברכת הריח על כל פעם ופעם וכת' הטור שם בשם הר"מ דוקא כשלא ה' דעתו לחזור אבל אם ה' דעתו לחזור לא יברך דהא לא אסח דעת' ושם לא קפדינן אם יוצא לשעה או לא אלא אפ"י לזמן מרובה כל שדעתו לחזור באותו יום וכאן אנו צריכים שלא יצא אלא לדבר עם חבירו וכן לר"ת שפסק דבאכילה תליא מילתא ואפ"י ה' בדעתו לחזור ולאכול אח"כ הוא חייב לברך שנית מ"ש מברכת הריח למה לא נימא כי היכי דמהני ברכת הריח למה שיריח כל היום אפ"י אם יצא בנתיים שעות הרבה ה"נ מהני בסוכה ונראה לתרץ דדוקא בסוכה שיש בה זמן קבוע דהיינו בשעת אכילה ואחר כך הרשות בידי לצאת בזה אמרינן דכל ששהא הרבה לעיקר הדין בין יציאה לכניסה ולר"ת אפ"י לא הלך מן הסוכה אלא תכף שברך ב"ה גמר סעוד' הראשונה וצריך לברך שנית על הסעודה השנייה אפ"י אם ה' דעתו תחלה עלי' דזה הוה כמו אם ה' לילה בנתיים דפשיטא דלא מהני דעתו היום על מה שיאכל למחר דלמחר הוה ענין אחר ה"ה בו ביום אחר גמר אכילה הראשונה משא"כ ברכת הריח דאין שייך שם גמר מעשה וסילוק מעשה הראשון ואם לא היה יוצא מהחנות כל היום וכל הלילה עד למחר א"צ לחזור ולברך ע"כ מהני אם דעתו לחזור בו ביום כנלע"ד: וכתוב בלבוש על אותן שקובעין עצמן לשנות אחר ב"ה ואחר השתיה זמן מה נמשך שחוזרין ואוכלין סעודה שניה בלי הפסק ומברכין שנית לישב בסוכה ונ"ל שטעות גמור הוא בידם שהרי לא הסיחו דעתם משיבת סוכה שכבר בירכו עליה בסעודה הראשונה ומה שנהגו לקבוע ברכת לישב בסוכה על האכילה היינו משום שמסיחין דעתם מן האכילה ויוצאין מן הסוכ' כמה פעמים וחוזרים לתוכ' אבל הכא שישבו בתוכ' כל היום למה יברכו עליה פעם אחרת עכ"ל ואני אומר שהוא על נכון ומאוד אני תמה על בעל הלבוש שהור' מסבר' שלו ולא ביקש לעיין על מקור הדין כלל. חדא דהא כ' הרא"ש בפ' לולב וערב' וז"ל ולישב בסוכ' היינו להתעב בסוכה ומטע' זה חולק על הרמב"ם ש' דיש לקדש מעומד כו' וא"כ אין לנו נפקותא במה שנתעבבו שם או יצאו וחזרו דהא עיקר החיוב מצד קביעות האכילה וכיון שנגמר קביעות הראשון חייב לחזור ולברך על קביעות השני כיון שאם היה רוצה לצאת חוץ לסוכה לאכילה אסור לו וחל עליו ישיבת סוכה גם באותו פעם חייב לברך על החיוב ה' וברכה הראשונה כבר כלתה בב"ה דמ"ש מברכת המוציא שחייב שנית ולא מהני ברכה הראשונה שקודם הסעוד' הראשונה ובלבוש כ' לחלק בזה דשאני התם שהסיחו דעתם מן האכילה אבל לישב בסוכ' למה יברך והא לא הסיח דעתו ממנה ואין זה כלום ואף את"ל דשתי' בעי סוכ' מ"מ טפיל' היא לגבי אכילה כמ"ש הרא"ש בפ' לולב וערב' וז"ל ור"ת או' לפי שעיקר קבע שאדם עושה בסוכה הוא האכילה אבל שאר טיול ושינה שעושי' בסוכ' טפילי' הם לגבי אכיל' והיא פוטרם עכ"ל והנה ק"ו דמה טיול ושינה שהם מפורשות לחיוב סוכה בגמ' אפ"ה חשבי' להו לטפל גבי אכילה ק"ו שתייה שהיא לא נזכרה בגמ' אדרבא מפורש בפוסקים שזכרנו לעיל דלא בעי סוכה ואף על פי שאנו מחמירין ומצריכים בהם סוכה מ"מ פשיטא שהם טפלים לגבי האכילה משא"כ אכילה בסעודה אחרת פשיטא דפשיטא שאינה נחשבת טפילה לגבי הראשונה ותו דבשתי' בנתיים לא בעי ברכת סוכה אפ"י אם היה יוצא לשוק וחזרו לשנות מטעם דאכילה פוטרת אבל באכילה שפשוט הוא אם יוצא וחזרו ונכנס לאכול דבעי ברכת סוכה וא"כ היאך תאמר שאין חיוב על החזור לאכול כיון שנתעסק כבר בשתייה בנתיים דהשתיה אינה חשובה כלל נגד האכילה ואין לטעות בל' התו' שזכרתי שכתבו אבל סוכה כל אימת דנכנס לה כדי שיאכל וישתה וישן אפ"י י' פעמים כו' ותטעה ל' דוקא בנכנס מחוץ כדי שיאכל כו' אבל לא בשהי' שם כבר זה שטות גמור דאטו מיירי התו' ביושב ושותה בנתיים ומי הכניסם לזה אלא פשוט דאורחא דמלתא נקטינן נכנס לאכול דאין אדם יושב בסוכה מאכילה לאכילה אדרבא הא כתבו אח"כ דאי מתרמי ליה סעודה לא אפשר למיכל חוץ לסוכה אף על פי שכבר אכל בו ביום בסוכה וכן תפילין כל היום כו' עכ"ל משמע אפ"י לא יצא בנתיים דהא סתמא כתבו ותו מאי מעליותא דשתייה בנתיים והלא אי יושב בטל בנתיים הוא גמי עוסק בסוכה דהא קי"ל דגם טיול צריך סוכה וא"כ היאך יברך אח"כ על האכילה אלא ע"כ דאכילה מלתא אחרייתא היא כנ"ל ברור ופשוט ורבים נוהגים כן והדין עמהם. ומצאתי למו"ח ז"ל שכ"כ בפשיטות. ועוד ראיתי להזכיר דבר פשוט שכל מה ששותין קודם האכילה כגון יי"ש בקביעות א"צ ברכת סוכה כי האכילה שיברך עליה אח"כ פוטר אפ"י מה שלפניו וראייה מ"ש הרא"ש בפ' לולב וערבה כיון דמצות סוכה היא אכילה וטיול אמ' מברך אחר שישב שפיר דמי ומקרי עובר לעשייתו ומביא ראייה מציצית דאמרי' נעטף אמר להתעטף בציצית אלמא אף על פי שכבר נתעטף מברך לפי שהמצוה נמשכת כל זמן שהוא מעוטף ועומד וכן גמי הסוכה כו' עכ"ל. הרי שאף הישיבה והטיול ושינה שלפני האכילה נפטרו מכח האכילה שאחריה ק"ו בשתי' כ"ז נראה פשוט לע"ד שהרוצה לברך עליה בשתייה יש לו לחוש לברכה לבטלה בלי ספק. נ"ל דמי שבדעתו שאין אוכל פת כל היום וכ"ש מי שמתענה תענית חלום בסוכות חייב לברך על הסוכה בכל פעם שיכנס בה באותו יום לטיול כיון שאותו יום אין בו אכילת פת הדרינן לדין התלמוד דמברך בכל פעם שנכנס לישב שם דהא עיקר הטעם שאכילת פת הוא עיקר ופוסט את הטפל:

גרי"א אורח חיים סימן תרל"ט סעיף ח'

נהגו. אף על גב דלפי מסקנא דגמרא שם מ"ו א' מברך אכל פעם שנכנס בה מ"מ עיקר הקבע בסוכה היא האכילה וכולם טפלים והיא פוטרת וע' תוס' דברכות י"א ב'. ודעת הרי"ף והרמב"ם עיקר: